

set. Der kom i de 8 Maaneder af det Aar kun 8 Skibe til Handelsselskabet, der indtog i alt 1,300 Tons Kul; senere steg Antallet af ankomende Skibe Aar for Aar, til det naaede op til 170 Skibe, der indtog over 50,000 Tons Kul. Saa kom Krigen, og i 1914 gik Antallet af anløbende Skibe ned til 95, og i 1915 yderligere ned til 63, men i Aar, 1916, vil Antallet allerede igen komme op paa over de 100. Det viser sig altsaa, at forhenværende Guvernør Helweg-Larsen havde Ret, da han udtalte overfor Prokurator Jørgensen, at selv i den daarligste Tid under Krigen, da de færreste Skibe ankom til Havnen, var deres Antal dog betydeligt større, end det var, før Havnen og Handelsselskabet blev oprettet.

Hvad det store Havneselskab selv angaar, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dets Virksomhed, som er nøjagtigt og meget indgaaende og omhyggeligt omtalt i Kommissionens Betænkning. Men da Prokurator Jørgensen baade i Kolonialraadet og herhjemme for Kommissionen har udtalt, at Havnen ikke virker til Gavn for Øen, vil jeg dog sige, at den jo kun har været færdig en kort Tid, og at Prokurator Jørgensen dog burde kunne indse, at selv under Arbejdet i de 3—4 Aar, det har taget at bygge den, har dette givet stor Indtægt til Øen dels i Form af Arbejds løn, dels i Form af Betaling for opkøbte Materialier og Livsforødenheder. Og man skulde synes, at selv et Lavmaal af Intelligens og Fremsynethed maatte kunne indse, hvor stor Betydning en Havn under dansk Styre maa kunne faa for Øen, naar Krigen en Gang er endt, og den store Trafik, som nødvendigvis maa komme fra Europa gennem Panama-Kanalen, kommer til at gaa tæt forbi denne Ø. Det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh) udtalte, at han ikke kunde tænke sig Muligheden af, at St. Thomas kunde blive en Stabelplads. (Kragh: I den gamle Betydning!) En Stabelplads er et Sted, hvor Varer fra store Ruteskibe kan oplægges for at bringes videre med mindre Skibe til de omliggende mindre Havne; for som bekendt kan de store Ruteskibe ikke anløbe alle smaa Havne rundt paa Øerne og paa Kysterne derovre. De Folk, som har haft med Anlægget af Havnen at gøre, og som dog har nogen Erfaring bag sig, er af en ganske anden Mening. De mener, at St. Thomas' Havn kan blive en Stabelplads, og det er deres Formaal at gøre den til en saadan. Og, som jeg tidligere har udtalt her i dette høje Ting, selv om Øerne skulde blive solgt, vil de dog vedblive at arbejde paa

Udviklingen af Havnen for derved at søge at bevise, at de ikke saa forkert, da de oprettede den. Det vil blive vanskeligere under amerikansk Flag, end det har været under dansk, men det vil maaske ikke derfor blive umuligt.

Overfor Prokurator Jørgensens Bemærkninger skal jeg i øvrigt sige, at det selvfølgelig er meget lettere at kritisere og rive ned paa, hvad andre har lavet, end det er selv at udrette noget, og jeg maa vist ogsaa have Ret til at undre mig over, hvorfor Hr. Jørgensen ikke i de 40 Aar, han siger, han har været derude, selv har udrettet noget stort for Øerne, eller hvorfor han ikke, hvis han ikke selv kunde det, er kommet hjem og har sagt til os andre, at her var en god og nyttig Opgave at tage op for Øerne, en Opgave, som det kunde betale sig at løse, han vilde da sikkert have fundet Støtte og Hjælp herhjemme til Iværksættelsen af saadanne Foretagender, saaledes som saa mange andre Foretagender ude omkring i Verden er blevet begyndt herhjemme fra, naar man havde Tillid til de Mænd, der stod bag dem. Men det har Prokurator Jørgensen ikke gjort. Han har antagelig hverken haft Initiativ eller Handlekraft nok dertil. Han har nøjedes som saa mange andre med at kritisere dem, der udretter noget.

Hvad nu Statens Foranstaltninger angaar, skal jeg sige, at det Arbejde paa en Omordning af Administrationsforholdene paa Øerne, som foretoges af daværende Guvernør Cold, og som strakte sig fra 1905 til 1908, skete ikke alene i Overensstemmelse med Kolonialraadene, men efter skriftlig Opfordring fra disse. Deres Andragende var underskrevet af Hr. Prokurator Stakemann, som jo ogsaa har båret os med sin Nærværelse herhjemme ved denne Lejlighed. Kolonialloven formedes saa i Overensstemmelse med den indsendte Anmodning. Staten strøg sit Tilgodehavende hos Øerne, som beløb sig til ca. 11 Mill. Kr., og overtog Udgifterne til Administrationen, til Gendarmeriet og til Folkekirken, og Øerne mente saa, at de selv kunde afholde Udgifterne til hygiejniske og sociale Formaal uden yderligere Tilskud fra Staten. Det gik ogsaa godt saaledes til at begynde med; Øernes Indtægter oversteg betydeligt deres Udgifter, som det kan ses af, at Indførselstolden paa St. Thomas, som jo var den Ø, Prokurator Jørgensen ganske særligt repræsenterede, steg fra 83,000 Kr. i 1902 til 221,000 Kr. i 1914, Skibsafgifterne steg fra 86,000 Kr. i 1902